

Storm aan zee

De camping lag geheel beschut
op honderd meter van de zee.
Mijn kinderen vermaakten zich, ik vond het kut.
Zonder een vrouw valt het niet mee.

En naast mij zat in een prozaisch tentje
Een bleke minnaar van de poëzie.
En elke avond las dat nare ventje
gedichten voor aan een vriendin of drie.

Hij deed de Schoonheid, ik de vuile was.
De dames lachten hard om alles wat hij zei
Of keken boos opzij
ze roken poeplucht en dat kwam van mij.

Toen werd het nacht, of God mij wilde lonen
voor een door mij vergeten goede daad,
de stormwind boog de toppen van de bomen,
de donder rolde, ver weg klonk geblaas.

Dichtbij gescheur van doek, een schreeuw,
'Mijn tent is weggewaaid!', zijn bange stem.
Hij huilde haast en ik, ik moest hem honen
Vanuit mijn slaapzak riep ik tegen hem.
'Ga jij maar fijn in je gedichten wonen'